

El cap sota l'ala

«És destacable que hi hagi víctimes que, malgrat saber que els delictes que van patir no es podran jutjar, tinguin el valor de treure-ho a la llum pública»

No cal capbussar-se gaire pels diferents diaris i mitjans de comunicació per trobar notícies sobre casos d'abusos sexuals a menors. Persones que, tot aprofitant la seva feina o activitat que els permet tenir contacte freqüent amb menors, aprofiten la seva innocència per treure'n algun tipus de satisfacció sexual.

En els darrers anys el nombre de denúncies s'ha anat incrementant, fins i tot de fets que van succeir fa molts anys, quan els denunciants eren menors d'edat. Delictes que possiblement estan penalment prescrits; és a dir, que no podran ser jutjats perquè ha passat massa temps des que es van cometre. Cal dir que, afortunadament, els abusos a menors perpetrats a partir del 25 de juny de 2021 començaran a prescriure quan la víctima arribi als 35 anys, de manera que disposarà de prou temps per denunciar-los. No obstant això, molts dels que van succeir abans d'aquella data malauradament quedaran impunes.

El que per a mi és destacable és que hi hagi víctimes que, malgrat saber que els delictes que van patir no es podran jutjar, ho treguin a la llum pública. Que tinguin el valor de fer-nos saber que aquests abusos van ser-hi i que potser no són tan excepcionals com ens pensem. Certament, podem tenir dubtes de si en realitat aquests delictes eren i són molt més freqüents del que creiem i només en surt a la llum una petita part, o si aquests són la totalitat dels comesos (improbable).

Aquest procés d'exposició dels abusos a menors a la llum pública, té similituds amb el que va succeir amb la violència de gènere. No va ser fins quan les víctimes van perdre la por i van començar a denunciar les agressions sofertes, que tots plegats no vam començar a prendre consciència de l'abast real del problema. Certament, a més dels execrables i mediàtics assassinats, hi ha violències, físiques i morals que no maten, però que són igualment repugnants. Per tant, a partir de la valenta i decidida acció de dones i de persones que fan un pas endavant, es mostra un problema social que sempre ha estat allí, amagat i ocult.

Cal que ens preguntem per què aquestes i altres plagues socials han romàs ocultes o invisibles als nostres ulls. Possiblement, ens autocensurem, amaguem el cap sota l'ala davant certs comportaments que ens neguitegen i avergonyeixen. Creiem o volem creure que són fets puntuals que val més afrontar de manera discreta i que no cal que ens atabalem gaire, que possiblement no tornaran a passar. Però no és així; el problema subsisteix, es fa més visible fins que és impossible "passar" de la qüestió. Llavors, depenent del tipus de problema i de la ideologia de cadascú, tal vegada culpabilitzem les víctimes o a tot el grup social al qual pertany algun o alguns dels delinqüents. És a dir, tornem a amagar el cap sota l'ala.

Clarament, ens costa molt afrontar les xacres com la violència sexual, especialment la patida pels menors, la violència de gènere, el racisme, la intolerància que esdevé discriminació nua i crua, etc. O les neguem o busquem culpables per negar la major; és a dir, que són problemes que ens afecten com a comunitat i que cal que les afrontem decididament i amb valentia, atès que en altre cas, no ens en sortirem.

[nointext]